kaup? Wist ſa kardad minnoga ſöitma tulla; ſinno täk on wiſt üks kammitsjalg, et ſa ei julge temmaga wälja tulla, agga minno hobbone on kui lind, tedda ei ſa huntgi kinni. Juhhan olleks hea melega ärra läind, et waenlaſſeſt lahti ſaaks, agga teiſed keik hakkaſid tedda naerma ja pilkama, et ta ni arg olla. Mis Juhhanil muud tehha, kui minne wöido ajama. Täk ſai aiste wahhele pandud, ja wanna runna ſiddus Juhhan külla mehhe wankre külge kinni, et mitte tülliks ei olleks. Piſtſid möllemad minnema. Kus Juhhan lippas liggi werſt maad teiſe ette; liinna watter kommistas omma rojoga tuhhatnelja tagga järrele, agga ei mees ſaand liggi. Wenne turrul pöras Juhhan ümber ja tulli teiſe wasto. Noh, kelle hobbone nüüd wöitis? kas tahhad weel ſöita? küſſis Juhhan pilgates. Ei ma ennam ſinnuga ſöida; lähme nüüd, ma maksan ſulle, mis ma lubbaſin. Juhhan läks kaaſa. Kümme puddelid öllut ſai laua peäle kantud ja mehhed hakkaſid ſure kärraga märjukeſt prulima. Mönni ſuutäis punnaſt wiina ſai ka ärra jodud. Juhhani pea ſai ſojaks; midda rohkem ta märga wasto wöttis, ſedda maggusam ſe tal mekkis. Trahteri tubba olli ladaliſſi murdo täis, et panne puu püsti, ärra ſa karda, et ta mahha langeb. — „Kus ſe liinna iſſand on, kelle terwiſt meie jome?“ nenda pärris Juhhan wöeraste käeſt. Ei liinna iſſandad pölnud kusgil

nähha. „Mis meil temmaſt pudu?“ ütles üks nende ſeaſt, kes ilma pallumatta mönne hea klaſi täie köhto wallanud, ja jälle käppa wälja ſirrutas puddeli kallale. Öllut löppes pea otſa. Juhhan otas weel tükkike aega, kas liinna wattert nähha, ja Jummalaga jätta ſaaks, agga pölnud ſedda meeſt ennam nähha egga kuulda. Pois akkas minnema, ja kommistas eſſimiſſe ſammo peält kord wasto lauda, teine wasto tooli. „Ütle mis kiuſatus ſe on, ei ſaa ennam öiete jalla peäl ſeista; kas ſe on ſeadus? Mis ſa tahhad tehha? tulle appi! egga ma ſeia wöi jäda, mis ma ſiin teen, ſiin on jo trahter, trahteris istuwad joma mehhed, minna pölle joma mees, ma lähhen ſiit ärra, — ſaaks ma agga wankre peäle, ſiis mul pölleks wigga. Wata, wata! kui ſe wanna punnane mehhe mahha lükkab! olleks ma willets mitte ſedda punnaſt mekkind, egga ma ſiis wäſſind olleks!“ Kül olli mees päiwis, enne kui öue ſai! „Noh! kus mo hobbone on?“ küſſis Juhhan meeste käeſt, kes ukſe ees jändaſid. „Mis meil ſinno hobboſega teggemiſt, egga meie ſinno hobboſe wahhid olle, et ſa meie peäle kärgatad.“ Juhhanil olli ni palio arro weel, ärramöista, et wöeral innimestel temma hobboſega töeſte mitte teggemiſt ei olnud, ja hakkas ſellepärraſt iſſe ümberwatama, kas täktu ſilma ſaaks. Täkkuſi olli ſeäl kül, agga mitte Juhhani täkku, ſedda pölnud leida. Tukkudes pugges ta